

Mihu copilul

Vasile Alecsandri

La dealul Bărbat,
Pe drumul săpat,
Merge hăulind,
Merge chiuind
Mihu copilaș,
Mândru Păunaș,
Păunaș de frunte,
Copilaș de munte.
Merge el cântând,
Din cobuz sunând,
Codrii dezmiertzând
Din cobuz de os
Ce sună frumos.
Merge cel voinic
Pe-un murgușor mic
Prin miezul nopții,
Prin codrul Herței.
Mult e frunza deasă,
Noaptea-ntunecoasă,
Și calea pietroasă!
Dar când se urca
Și murgul călca
Piatra scăpăra,
Noaptea lumina,
Noaptea ca ziua.
Merge, mări, merge,
Ș-urma li se șterge
Printre frunze căzute
Pe cărări pierdute.
Merge tot mereu
Voinicelul meu,
Din frunze pocnind,
Codrii vechi trezind
Și mereu grăind:
„Hai, murgule, hai,
Pe coastă de plai,
Ce lași tu drumul
Ș-apuci colnicul?
Ori zăua te-apasă,
Ori șăua te-ndeașă,
Ori frâul cu fluturi,
Ori scumpele rafturi,
Ori armele mele

Ce lucesc ca stele,
De duci așa greu
Trupușorul meu?”
„Zaua nu mă-ndasă,
Șaua nu m-apasă,
Frâul nu mă strânge,
Chinga nu mă frânge,
Dar ce mă apasă
Și-n drum nu mă lasă,
Că s-ațin pe-aici
Patruzeci și cinci,
Cincizeci fără cinci
De haiduci levinți
Duși de la părinți
De când erau mici
La codru-n potici.
Ș-acum se găsesc
De benchetuiesc
La valea adâncă,
La muchie de stâncă,
La des pâlțiș,
Mărunt aluniș;
La masă de piatră,
În patru crăpată,
Cu sârmă legată,
Cu slove săpată,
Cu slove de carte
Cu aur suflate.
Iar la masă, șede
armonioasă.
Gata să te prade
Ianuș Ungurean,
Vechiul hoțoman,
Cu barba zburlită,
De rele-nvechită,
Până-n brâu lungită,
Cu brâu-nvelită.
El are, măi frate,
Săbii lungi și late,
Durdă ghintuită,
Inimă-oțelită.
Și mai are încă
Pe-mprejur de stâncă
Voinicei levinți
Cu armele-n dinți.
Feciori buni de mână,
Căliți, tari de vână.
Flăcăi groși în ceafă,

Voinici fără de leafă!
Cu chivere nalte,
Cu cozile late
Lăsate pe spate.
Ei te-or auzi
Și s-or repezi,
Și amar de tine
Și amar de mine!"
„Hai, murgule, hai
Pe coastă de plai,
Lasă colnicul
Ș-apucă drumul
Că ești cu Mihul!
Lasă-n urmă-ți teamă,
Că te iau pe seama
Istor brațe groase,
Groase și vânoase,
Istuia piept lat,
Lat și-înfășurat,
Istui păloșel
Cu buza de-otel.
Unguru-i fălos,
Nu-i primejdios,
Gura lui e mare,
Dar nu mușcă tare.
Câți sunt ei? cincizeci?
Șaizeci, optzeci,
O sută și-o mie?
Iasă-n cale-mi, vie
Dacă vor să știe
Cine e Mihul,
Mihu Copilul!"
Murgul ca gândul
Lasă colnicul
S-apucă drumul.
„Hai, murgule, hai,
Pe coastă de plai
La poiana grasă,
Dumbrava frumoasă
Cu iarbă-nverzită,
Cu flori înflorită!"

II

Iată-n codru, iată,
Că Ianuș deodată,
Cum benchetuiește
Și se veselește,

Stă, încremenește,
Pe gânduri pornește
Că din când în când
Aude sunând,
Codrii răzbătând
Un mândru cântec,
Cântec de voinic
Ș-un glas de cobuz
Dulce la auz,
De cobuz de os
Ce sună duios.
Și iată, și iată
Că Ianuș deodată
Tresare și sare
Și zice-n glas mare:
„Voi, vitejilor,
Haraminilor!
Ian stați și ascultați
Ș-armele apucați,
Că eu cam auz
Un glas de cobuz
Printre frunze sunând,
Codrii dezmiertzând.
Deci voi vă grăbiți,
Curând vă porniți
Să-i ieșiți în cale
Pe deal și pe vale,
La pod, la hârtop,
La lunca de plop,
La potica strâmtă,
La cărarea frântă,
La fântâna lină
Cu apă puțină.
De-a fi vreun viteaz
Cu flori pe obraz,
Să nu mi-l stricați,
Ci să mi-l legați.
Iar vreun fermecat,
De muieri stricat,
O palmă să-i dați
Drumul să-i lăsați!”
Ungurii pornesc
Și calea-i opresc.
Iar cât îi zărește
Mihu le grăiește:
„Voi, voinicilor,
Haraminilor,
Cine v-a mânat

Capul v-a mâncat!"
Și nici că sfârșește,
La hartă pornește
Și se învârtește,
Toți îi risipește.
Apoi iar purcede
Prin cel codru verde.
Murgul se urca,
Și când el călca,
Piatra scăpăra,
Noaptea lumina,
Noaptea ca ziua.
Ianuș cum îl vede,
Din loc se repede:
„Voi, vitejilor,
Haraminilor!
Dați cu lăncile,
Dați cu flintele.”
„Lăsați flintele,
Lăsați lăncile,
Voi, voinicilor,
Haraminilor!
Că eu Mihu sânt,
Și vreau să vă cânt
Un mândru cântec,
Cântec de voinic
Cum n-ați auzit
Cât veac ați trăit.”

III

Iată, mări, iată
Că Mihu deodată
Începe pe loc
A zice cu foc,
Începe ușor
A zice cu dor
Un cântec duios
Atât de frumos,
Munții că răsun,
Șoimii se adun,
Codrii se trezesc,
Frunzele șoptesc,
Stelele clipesc
Și-n cale s-opresc!
Iar ungurii mult
Cu drag îl ascult,
Și Ianuș îndată,

Ca nealtădată,
Glasu-și îmblânzește
Mihului grăiește,
La masă-l poștește.
„Vin’ tu, Mihule,
Vin’, voinicule,
Să benchetuim
Și să veselim,
S-apoi amândoi
Ne-om lupta noi doi”.
Ei cu toți s-adun,
La masă se pun
Și benchetuiesc
Și se veselesc,
Ploștile ciocnesc,
Vesel chiuiesc.
Dar când au sfârșit
De benchetuit,
Masă de-ospătat,
Vinul de gustat,
Ianuș ungurean,
Mihul moldovean
Deoparte se duc
La luptă s-apuc!
Cruntă-i lupta lor,
Că e pe omor.
Cine c-a pica
Nu s-a mai scula!
Iar ungurii toți,
Lui Ianuș nepoți,
Stau de mi-i privesc
Cum mi se-nvârtesc,
Cum mi se smucesc,
Cum mi se trântesc
Ca doi zmei, ca lei,
Ca lei paralei.
Iată, mări, iată
Că Mihu deodată
În loc se oprește,
Pe Ianuș sucește,
Sus îl opintește,
Jos încă-l izbește
Și-n genunchi îl pune
Și capu-i răpune.
Iar ungurii toți,
Lui Ianuș nepoți,
Stau încremeniți
De moarte-ngroziți.

Mihu mi-i trezește
Ș-astfel le grăiește:
„Voi, copiilor,
Haraminilor!
Care s-a afla
De va ridica
Buzduganul meu
Cât este de greu,
Durdulița mea
Cât este de grea
Și zalele mele
Cât îmi sunt de grele,
Acela să vie
Cu mine-n frăție
Ca să vitejească,
Numele să-i crească!”
Ungurii se-ntrec
La pământ se plec
Și-n zadar se-ncerc!
Nici unul nu poate
Să ridice-n spate
Armele culcate
Cu-aur îmbrăcate,
Cu fier ferecate.
„Voi, mișeilor,
Haraminilor!
Codrul mi-l lăsați,
Jugul apucați
Că nu sunteți voi,
Nu sunteți ca noi
Oameni de mândrie,
Buni de vitejie,
Ci oameni de gloată,

Buni de sapa lată.”
Și cum zice-ndată
Mihul cel voinic
Cu degetul mic
Armele-și ridică,
Pleacă pe potică
Cu murgul voios
Prin codrul frunzos.
Și-n urmă-i vuieste,
Codrul clocotește
De un mândru cântec,
Cântec de voinic,
De-un glas de cobuz
Dulce la auz,

POEZII ONLINE

De cobuz de os
Ce sună frumos!